

vanffelig at finde en Mand med de Egenffaber, som gjøre ham ffikket til at være Bifkop. Jeg vil meget villig indrømme, at det kan være vanffeligt; men jeg ffal dog her bemærke, at jeg ikke kan tro, at det, at en Mand faar 1,000 Kroner mere om Aaret, kan gjøre, at man lettere kan finde ham, end naar han faar 1,000 Kroner mindre. Naar jeg sammenligner de Lønninger, som ere foreslaaede af Mindretallet, fremgaar det i alt Fald deraf, at den mindfte Bifkopslønning er 1,000 Kroner høiere end den høieste Lønning, der af Udvalgets Flertal er foreslaaet for Præfter, faa at der ffraar ved Overtagelsen af den lavest lønede Bifpeftol bliver en Forhøielse af Indtagten, og Indtægten vil jo ffige, efterhaanden som Lønningstillaget kommer til. Det glædede mig, at den ærede Minister i Meget synes bedre om Mindretallets Forflag til Præfternes Lønning end om Flertallets. Jeg tror, at det er tydelig nok, at Mindretallets Forflag vil ikke give Anledning til faa mange Forflyttelser som Flertallets. Jeg ffal ganffe vift give den ærede Ordffører Ret i, at der kan være Forflyttelser, der ere meget ønskelige. Der kan komme Misforftaaelse mellem en Præft og hans Menighed, faa at det maa være ønskelig, at han fføger sin Virksomhed et andet Sted. Der kan ogsaa, som den ærede Ordffører anførte, være Tilfælde, hvor de lokale Forhold kunne være faadanne, at en Præft ikke kunde ønske at ende sine Dage paa det Sted, eller maaffe kan det ogsaa være et Sted, hvor Klimaet er for varmt for ham, eller Præsten kan være fvaagelig og ønske at trekke sig tilbage til et Kald, der kun har een Kirke. Saadanne Forhold kunne exiftere og gjøre det ønskelig, at der ffinder Forflyttelse Sted. Derimod kan jeg just ikke give den ærede Ordffører Ret i alle de Tilfælde, han nævnte, for Exempel ikke i det, at en Præft talte faa fvaagt, at han ikke kunde forftaa; i det Tilfælde vilde jeg anse det for ønskelig, at han ikke mere betraadte nogenffombefst Prædikeftol. Naar den ærede Ordffører mente, at der er truffet det rette Forhold i Flertallets Forflag, netop fordi der kun ffaar 100 Kald paa de laveste Lønninger, maa jeg ffige, at for en væffentlig Del forekommer Feilen mig at ligge deri, at de to laveste Lønningsskaffer ere faa fmaa. I Reglen vil jo en Kandidat, naar han bliver Præft, faae et af de lavest lønede Kald, og naar der faa kun af de lavest lønede Kald er $\frac{1}{3}$ af famtlige Kald, vil der rimeligffvis om ikke lang Tid kunne aabnes Udfigt for ham til en Forflyttelse, og faa er det jo rimelig, at han vil modtage den, ifær da Flertalsforflaget gaar ud paa kun at give mindre Udføttelæg, end der kan være Erffatning for i den høiere Lønningsskaffe. Jeg ffal derfor endnu en Gang anbefale at ffemme for Mindretallets Forflag om Præfternes Lønninger og hellere ffemme for Lovforflaget end for Flertallets Forflag.

Carlſen: Jeg kan dog, naar den ffidste ærede Taler gjentagne Gange er kommen tilbage til at sammenlignede den Præfterne tilkommende Lønning med de beftaaende Lønninger, ikke tilbageholde, at jeg virkelig tror, at disse beftaaende Lønninger i mange Henseender ikke afgive nogen god Maalefftof for den Maade, hvorpaa Embedernes Lønning herefter ffulde ordnes. Der er jo ogsaa ffærlig Anledning til ikke at tage det faa knapt for Præfterne, dels af Hensyn til, at Kirken hidtil har haft disse Midler, som man ikke venter at overffride ved den foreslaaende Ordning, dels — det vil jeg oprigtig tilfføie — af Hensyn til den Tid, vi gaa ind i, ikke blot fordi efter min Opfattelse Hengenes Værdi vil ffynke, i det Mindfte i længere Tid endnu, men ogsaa og fornemmelig, fordi den Opgave, Præsten faar, i mange Henseender vil blive ganffe anderledes, end den f. Ex. har været i min Ungdom. Der vil nødvendig blive ffillet ganffe andre og fførre Krav til hans geiffelig Virksomhed og til en forudgaaet fuldftændig Uddannelse, end der maaffe for en eller to Mennefftealdere ffiden kunde anses for nødvendigt. Jeg tror paa ingen Maade, at de foreslaaede Lønninger ere for høie. Hvad Systemet angaar, kunde jeg for min Del i mange Henseender lige faa godt ffølge den ærede Minister som ffølge Flertallet. Men jeg maa dog ffige, at jeg har den Tro, at der er nogle Grunde til at ffølge Flertallet, og navnlig den, at der, faavidt jeg er i Stand til at opffatte Ordningen, efter Flertallets Forflag vil blive ikke faa ffæ flere mellem lønede Præfteskald end efter Ministerens Forflag, og i alt Fald en Del færre lavt lønede. Det er det, der har gjort, at jeg i denne Henseende kan ffutte mig til Flertallet. Men ffulde der være ffærdedes Grunde for den ærede Minister til i denne Henseende at foretrekke ffit eget Forflag, ffal jeg for min Del tage under nærmere Overveiffelse, hvad jeg vil gjøre ved 3die Behandling. Foreløbig agter jeg at ffemme for Udvalgets Flertals Forflag, men ikke for Mindretallets. — Jeg har kun nogle faa Bemærkninger at gjøre med Hensyn ill Det under Nr. 19 opfførte Vædringsforflag. Jeg har ffadig holdt for, at det var ønskeligere, at hele Ordningen blev gjenneffført ved Egl. Anordning end ved Lov. Jeg tror, at det vil være meget lettere at bringe Ordningen i Stand ad denne Vei end ad Lovfføien; men jeg kan ikke fe, at det kan være generende for nogen Kultusminister at modtage disse Forflag, der jo indeholde en Slags Anviffning for ham til at tage viiffe Punkter under Overveiffelse. Derffom den ærede Minister kunde ønske andre Tilfføiffelser, ffal jeg ikke være utilfføielig til at gaa faa langt herti, som jeg kan. Men jeg maa dog ffige, at jeg kan ikke Andet end tillægge det fførste Punkt en ffør Vægt, nemlig Hensynet til tidligere Indtagter. Jeg tror virkelig, at det mange Steder vilde ogsaa